

med ministerens partifælle, Jens Andersen, der i parentes bemærket er direktør i Dansk Arbejdsgiverforening i dag. Da Henning Dyremose var arbejdsminister, ansatte han den nuværende sekretariatschef i Arbejdsgiverforeningen, Erik Skov Pedersen, i Arbejdsministeriet; han fulgte senere med over i Finansministeriet. Hr. Anders Fogh Rasmussen opbyggede kort efter sin tiltræden som skatteminister et særligt skattepolitisk sekretariat, og min umiddelbare fornemmelse er, at der næppe var mange socialdemokrater ansat i det sekretariat. Hr. Arne Melchior ansatte i sin tid som trafikminister partifællen Bent Stubbjær Pedersen som politisk konsulent, og forhenværende socialminister Aase Olesen ansatte i 1988 en af de unge radikale partifæller.

Så vil jeg slutte det her af med to bemærkninger.

Den ene er, at da vi havde debatten omkring ansættelsen af Ralf Pittelkow, spurgte jeg som medlem af Finansudvalget finansministeren, hvordan situationen var i udlandet. Og vi har liggende en belysning af situationen i Sverige, Norge, Finland, Tyskland, England, Holland og Belgien; i alle lande anvender man politiske ansættelser.

Jeg vil slutte dette af med at sige: Fra Socialdemokratiets side hilser vi det af regeringen bebudede udvalg velkommen. Og lad os se, hvad det kommer med af resultater, og på det tidspunkt kan vi tage stilling til, om vi skal gennemføre en egentlig forstærket politisk rådgivning på det her område.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Lad mig indlede med at sige, at vi tager finansministerens indlæg til efterretning, selv om jeg ikke vil påstå, at vi i Venstre finder forslaget strengt nødvendigt. Jeg konstaterer, at finansministeren mest mente, at det skulle være en analyse.

Vi tror egentlig ikke, der kommer så meget nyt frem i det udredningsarbejde, der ikke i forvejen ville være kommet frem i debatten. For det er jo sådan, at debatten foregår; den har foregået, og den foregår, og det vil den selvfølgelig stadig gøre. Selv om der nu nedsættes et udvalg til et udredningsarbejde, vil debatten køre i offentligheden, blandt politikere og blandt embedsmænd, og den debat ser vi gerne; vi synes, det er en vigtig debat. Vi vil altså ikke modsætte os, at der nu nedsættes et udvalg for at stille skarpt på begrebet politiske embedsmænd.

Men når finansministeren siger, man i udvalget også skal kunne tilkalde forskere, har jeg en bøn til finansministeren: Kunne man så ikke tilkalde nogle af dem, der ikke lige kommer med de helt forudsigelige meninger? For de, der kommer til at sidde i udvalget, vil komme med de helt forudsigelige og kendte meninger. Kan man så ikke finde nogle fri fugle, så vi får lidt nye vinkler på sagen, når det nu skal diskuteres?

Lad mig så sige om Venstres holdning til begrebet politiske embedsmænd: Det er altså et fænomen, som vi er meget imod. Det er en god tradition, at vi i Danmark har embedsmænd, der på neutral vis er i stand til at give også politisk rådgivning til den til enhver tid siddende minister. Vi mener, det er en glidebane at komme ind på at ansætte politisk udnævnte embedsmænd; det har altid været et job for centraladministrationens folk, der står tæt på ministeren, at man også rådgiver ministeren, uanset hvilken partifarve han eller hun har, og hvilken partifarve man som embedsmand selv har.

Det system ønsker vi videreført, og jeg hørte egentlig også finansministeren sådan, at man ikke gik ind for de store revolutioner, så det er måske helt overflødigt, at jeg her advarer stærkt imod, at vi ændrer vores system. Vi finder nemlig ud over den principielle uvilje mod politiske embedsmænd, at det også kan være med til at skabe uro i et embedsmandskorps, der er vant til loyalt at stå til tjeneste for vort politiske system uanset regeringens partifarve.

Det kan også være et problem for de øvrige ansatte, hvis de ikke ved, hvilke opgaver en sådan politisk embedsmand skal varetage, og hvilke muligheder han har for at give tjenestebefalinger.

Men den allerstørste fare er naturligvis, hvis man i det skjulte ansætter sådanne medarbejdere. Derfor ønsker vi altså også, at vi til enhver tid tager debatten, og vi har jo også her i Folketinget tidligere taget debatten om en enkelt medarbejder i det socialdemokratiske Statsministerium. Jeg var lige ved at tro, at hr. Klaus Hækkerup ikke ville nå frem til det, men han overskred sin taletid, så jeg behøver ikke nævne den ansættelse i Statsministeriet.

Selv om vi altså ikke er så frygtelig optaget af og brændende ønsker dette udredningsarbejde, er det klart, at vi vil studere konklusionerne meget nøje, når de kommer, selv om vi ikke tror, det vil ændre ved vores grundlæggende holdning, at vi ikke bryder os om et folkestyre, hvor